

Mine eftermiddage med Margueritte

Depardieu og Casadesus

Af Palle K. Johansen



Den store, klodsede og tungt opfattende Germain (Gérard Depardieu) lever et stille liv i landsbyen med forefaldende arbejde, en dejlig urtehøve og som medhjælp hos en grønthandler. I byens bodega, hvor han holder til i middagsstunden, bliver han accepteret som en godmodig sinke, og vennerne benytter enhver lejlighed til at drille ham. Efter dagens arbejde plejer han at sætte sig på sin faste bænk på torvet i den lille by, hvor han sidder og tæller duerne.

Men en dag sætter den 94-årige Margueritte (med to t'er!) (Gisèle Casadesus) sig ved siden af Germain på bænken. Langsomt begynder der en samtale, der med sødme og klogskab mere og mere fanger de to. Margueritte vækker barndoms minder hos Germain, som han næste helt havde glemt. Hans mor undfangede ham med en tilfældig mand en 14. julinat. Siden viste hun ham på den koldeste måde, at hun ikke kunne lide ham. Han husker også, hvordan han blev mobbet af læreren i landsbyens skole. Germain's mor lever endnu, og forholdet til sønnen har ikke ændret sig, selv om han dagligt ser til og passer moderen. Margueritte læser op for Germain, mens de sidder sammen på bænken. Hun har mange bøger i sin værelse på plejehjemmet i byen, og hun øser stille af sine livserfaringer fra sit lange liv som forsker. Langsomt fanges Germain af bøgernes filosofi og livsvisdom, og der opstår en kærlig symbiose mellem de to.

Det er ikke ofte, man ser en film med så bedagede filmfolk. Filmen er instrueret af den 77-årige Jean Becker, søn af den franske filminstruktør Jacques Becker, der har mange kriminalfilm bag sig. Den nu 96-årige Casadesus, der også har mange filmsuccesser bag sig, har rollen som den varme, fine og smukke gamle dame på bænken.

Filmens styrke er, at Becker har sat de to meget erfarne skuespillere sammen. Depardieu giver Casadesus et fint modspil med sin underspillede humor og store følsomhed, der sætter tilskueren levende og medfølelse ind i deres respektive livsforløb. Germains tunge og naive verden lukker sig langsomt op. "Jeg har aldrig brugt stoffer, men heller ikke bøger", fortæller han sin veninde, og da han spørger den rørende og livskloge Margueritte om, hvordan det føles at være 94 år gammel, svarer hun: "Når man bliver gammel, ser man alle de fejl, man har begået – det føles som at give en nærsynet briller". OK, nok noget kliche-præget, men der opstår en magisk og eventyrlig stemning dem imellem.

'Mine eftermiddage med Margueritte' er en varm feel good-film. Den har en dejlig fylde af ro og klogskab, og sammen med den franske charme, får den én til at gå ud af biografen med et varmt smil.

Filmfakta

La tête en friche – Frankrig 2010 – Instr.: Jean Becker – Manus: Jean Becker, Jean-Loup Dabadie – Medv.: Gérard Depardieu, Gisèle Casadesus, Maurane, Sophie Guillemin, Patrick Bouchitey, Jean-François Stévenin, Claire Maurier, Bruno Ricci – 82 min. – Biografpremiere d. 17/3 og på DVD d. 20/9 2011 – Udlejning/pressebilleder © Miracle Film

Links

<http://cinemazone.dk/review.asp?id=8232&area=2>

https://cinemaonline.dk/Anmeldelse/mine_eftermiddage_med_margueritte.5635.html

<http://www.philm.dk/Movie/Detail?id=1492>

<https://www.eyeforfilm.co.uk/review/my-afternoons-with-margueritte-film-review-by-amber-wilkinson>